

Midt uda i salten Østersjø

der dokkar å bøljerne op en ø.
Hon vilar så stöt på kløppegrunj,
å dær hær hon liggjed frå Årilds stunj.
Vi kjænja ju hænjes gamla navn:
Burgundarholm, vor fødestavn.

2

På øn der står skåuinj somrinj long
så fresker å grøner, mens fåulasong
inj hør over mark, i lunj, på ænj;
di granjeste pibla inj møder på stæn.
Å hær hær ja funjed min fæstemø
På Borrinjholm, min fødeø.

3

En mårnstunj, forrinjan soln står op,
mens duggerperler blænjkjar i grånetop,
inj sjømtar frå Hammarinj Kristjans Ø,
å divt nera liggjer så blår enj sjø...
då kunje ja trykkja daj te min favn,
mit Borrinjholm, min fødestavn.

4

Når stjernarna blynjka på himlinj blår,
mens sjen på evia rezer går,
å månanj hanj sjinner på bøljan vitt,
då tænjker ja stolt, ded e mit, ded e dit.
Ja, hær vil ja læva, hær vil ja dø,
på Borrinjholm, min fødeø.

Sorrig og glæde de vandre til hobe,

lykke, ulykke de gange på rad,
medgang og modgang hinanden tilråbe,
solskin og skyer de følges og ad.
Jorderigs guld
er prægtig muld,
Himlen er ene af salighed fuld.

2

Kroner og scepter i demantspil lege,
leg er dog ikke den kongelig dragt.
Tusinde byrder i kronerne veje,
tusindfold omhu i scepterets magt.
Kongernes bo
er skøn uro,
Himlen alene gør salig og fro.

3

Alle ting har sin foranderlig lykke,
alle kan finde sin sorrig i barm.
Tit er et bryst under dyrebart smykke
opfyldt af sorrig og hemmelig harm.
Alle har sit,
stort eller lidt,
Himlen alene for sorgen er kvit.

4

Vælde og visdom og timelig ære,
styrke og ungdom i blomstrende år
højt over andre kan hovedet bære,
falder dog af og i tiden forgår.
Alle ting må
enden opnå,
Himmelens salighed ene skal stå.

5

Dejligste roser har stindeste torne,
skønneste blomster sin tærende gift,
under en rosenkind hjertet kan forne,¹
for dog at skæbnen så sælsom er skift!
I våde-vand
flyder vort land,
Himlen har ene lyksaligheds stand.

6

Angest skal avle en varende glæde,
kvide skal vinde sin tot ud af ten.
Armod skal prydes i rigeste klæde,
svaghed skal rejses på sundeste ben.
Avind skal stå
fængslet i vrå,
Himlen kan ene alt dette formå.

7

Lad da min lod og min lykke kun falde,
hvordan min Gud og min Herre han vil,
lad ikkun avind udøse sin galde,
lad kun og verden fulddrive sit spil!
Sorrig skal dø,
lystigheds frø
blomstre på Himle-lyksaligheds ø!

Forårskonserter 2017

i Aa Kirke d. 7. maj og i Skt. Nicolai Kirke d. 8. maj
kl. 19.30

”Sorrig og glæde”

Medvirkende:

NylarsKoret

Medlem af Kor72

Violin:	Hans Askou Lars Peter Schultz	Soli:	Anne Skjerk & Randi Langskov
Cello:	Lea Langskov	Sopran:	Randi Langskov
Trompet:	Kaj Erik Mortensen	Alt:	Bente Pedersen
Pauker:	Bent Peder Holbech	Tenor:	Kenn Therkelsen
Orgel:	Leif K. Hansen	Bas:	David Nestved

Dirigent: Steffen Hyldig

Entré: 50 kr. (0-18 år: gratis)

www.nylarskoret.dk

Program:

Daniel Andersen (1885–1959)	Midt uda i Salten Østersjø Glæden, sorgen og lykken Og det var sig den Humlebi	(Daniel Andersen) (Axel Juel) (Daniel Andersen)
Finn Mathiassen (1928–2013)	Lad os ud over engen gå Ekkosang	(Thøger Larsen) (Otto Gelsted)
To Spirituals	I stood on the River My Lord, what a morning	
Visemelodi	Sorrig og glæde	(Thomas Kingo)
Hans Askou (*1945)	Fra Gurrerange, 1996 Ej dandse de engle Nu siger jeg dig Herre, ved du hvad	(I. P. Jacobsen)
C. Monteverdi (1567-1643)	Fra Lamento d’Arianna (1614) Prima parte Fra Scherzi Musicali (1607) La Violetta O Rosetta Beatus Vir (1610)	(O. Rinuccini) (G. Chiabrera) (Psalm 112, v. 1-10)
W. A. Mozart (1756–1791)	Missa Brevis i C-dur (Spurvemessen) Kyrie Gloria Credo Sanctus Benedictus Agnus Dei	

Sorrig og glæde er titlen på Kingos fantastiske salme fra 1681, og lidt af samme indhold er der i Axel Juels *Glæden, Sorgen og Lykken*

Det sidste digt har Daniel Andersen, som også står for den første fællessang, skrevet musik til, og med det som udgangspunkt bevæger vi os rundt i de tre stemninger.

Daniel Andersen er født i Rønne i 1885 og døde i København i 1959. Han var søn af keramikeren Jens Michael Andersen fra Rønne. Daniel blev sammen med sine brødre uddannet som keramikere hos faderen, og han fortsatte studierne i Tjekkosllovakiet og i Wien. Her studerede han også musik, og det medførte en ansættelse ved Sofia-konservatoriet i Bulgarien. Han komponerede flere sange, syngespil og også en opera, *Madonnas Ansigt*, der blev uropført i København i 1934.

Han blev dog kaldt tilbage til Rønne for at hjælpe med firmaet. Han fortsatte dog med at komponere, og en række sange blev i 1953 sendt til skoleinspektør Pettersson i Aakirkeby med håb om, at de kunne bruges i hans kor. Om de blev opført dengang, vides ikke, men nu står to af dem for tur.

Hans sang om *Humblebien* rummer både den store glæde(n sig til), mens ”humlen” søger kærligheden, men den møder også den store sorg, da den opdager, at der allerede er en anden i gåseurtens seng. Det får fatale konsekvenser for humlebien.

Finn Mathiassens to sange er hinandens modsætninger: *Lad os ud over engen gå* er let og lysegrøn lykke, mens *Ekkosang* er om den elskede, hvor kun ekkoet er tilbage. Komponisten skrev i øvrigt en afhandling om *Monteverdis* dissonansbehandling.

Hans Askou komponerede i 1996 *Syv Gurrerange*, som NylarsKoret uropførte året efter. De handler om Kong Valdemars og Toves store lykke – og om den dybe sorg efter Toves død, hvor Valdemar går i rette med Herren.

Samme store sorg findes hos **Monteverdi** i satsen fra *Lamento d’Arianna*, (Ariannas klagesang), hvor hun veksler mellem ønsket om at dø og afmægtigheden efter, at Theseus har forladt hende. Musikken til den 5-satsede madrigal stammer fra Monteverdis anden – og bortkomne - opera *l’Arianna*, en af de første operaer i musikhistorien.

Til gengæld er der forår og lykke i *La Violetta* og *O Rosetta*, om violen og rosen

Beatus Vir er et fint eksempel på den meget tidlige barok, der startede med opfindelsen af generalbassen lige efter århundredeskiftet, - et af de markante brud i musikhistorien. Også her skiftes der mellem følelserne: Dels beskrives den salige mand (beatus vir), der frygter Herren og har al det gode på sin side, og som har de egenskaber, der er værd at elske i modsætning til den gudløse, der ser det og skærer tænder, knurrer og svinder ind.

Mozarts Missa Brevis i C-dur er fra 1775/6, da Mozart var 20 år og stadig ansat i Salzburg. Den har tilnavnet *Spurvemessen* efter et lille motiv i Sanctus-satsen, der ligner spurvens kald.